

Трамплін

Микита Годованець

Микола з Василем,— прекрасні давні друзі,
Співаючи ідуть собі у лузі
І бачать новину:
Селянські хлопці край степочка
Плигають в довжину
З маленького горбочка.
— Ех!— заздрісний Василь зітхнув.—
Ну що зробить, коб я так скаконув,
Щоб мовили усі:
"Оце Василь плигнув! Убийся — дальш його не скочиш!"
Ось, друже, допоможи, я дам тобі,що схочеш!
Ці хлопчаки —
Невдала зміна:
Біда їх — скачуть без трампліна.
А нам це не з руки:
Ставай, Миколо, навкарачки,
Я покажу, як наші роблять скачки!—:
Микола рачки вклавсь.
Василь як розігнався,
Одбивсь ногами од Миколи,
Дав скок такий великий, як ніколи,
Від кращих скакунів на сто очок утік...
Тут хлопці скакуна взяли під милий бік
І повели в буфет:
вгощають та гуляють, Героя-скакуна всіляко вихваляють.
Василь втішавсь, і пив, і їв, як міг...
Микола-друг дививсь через поріг.
* * *

Лукавих Василів чимало є,
Що все життя своє
Шукають спин негордих,
Щоб ставити рекорди.